

Rentefoden er gennemsnitlig ca. 5 pCt., saa at baade Livsforsikringsselskaberne og de nævnte Andelsorganisationer ville kunne have Fordel af en saadan Tilladelse.

Der kan imidlertid ogsaa være andre Arter af Sikkerhed, som maa betragtes som lige saa gode, og man er i Udvalget derfor enedes om at give Ændringen en mere almindelig Affattelse, samtidig med at det dog betones, hvilket Udgangspunkt man har haft.

Ad 8—9—10—11. Disse Ændringer stilles af et Mindretal (Lange, Nielsen-Grøn, Rosleff, Sigvald Olsen og Hørdum), som til Begrundelse heraf anføre følgende: Under Behandlingen i Landstinget i forrige Rigsdagssamling blev det oprindelige Forslag ændret, idet Landstinget erkendte, at de foreslaaede Bestemmelser vare for haarde. Ud fra den Forudsætning, at Selskaberne havde naaet en Overenskomst om at begrænse Anskaffelsesudgifterne, gik man ikke videre med Ændringer end til de i det forelagte Forslag optagne Bestemmelser. Landstingets Forudsætning har imidlertid ikke holdt Stik. Der er ingen Overenskomst mellem Selskaberne indbyrdes. Anskaffelsesudgifterne have i det sidste Aars Tid snarere været stigende end dalende paa Grund af Konkurrencen.

Det maa derfor formentlig anses for nødvendigt at vise noget større Skaansomhed paa det her omhandlede Punkt. I modsat Fald vilde selv et Selskab, som er meget solidt, let komme i den uheldige Stilling at maatte opstille et Regnskab, hvori der figurerede et Underskud, der kun var foranlediget ved de snævre Grænsebestemmelser i § 19.

Udvalgets Flertal anser det ikke for heldigt at vedtage de opstillede Ændringsforslag, men der er i Udvalget nogen Stemning for at vise Imødekommenhed paa dette Punkt, hvis en Mellemvej kan findes.

Ad 12. Herom er foran gjort fornøden Bemærkning under Nr. 4.

Ad 13. Ligesaa under Nr. 3.

Ad 14. Forslaget tilsigter at hindre Humbug.

Ad 15. Dette Forslag er overensstemmende med Indenrigsministerens Udtalelser ved Sagens Behandling i Landstinget.

Ad 16. Et *Mindretal* (Lange) opstiller her en hel Række Ændringsforslag, som tilsigte betydeligt at skærpe Kravene til udenlandske Selskaber. Det bemærkes, at hvis disse Ændringer vedtages, er man villig til at gøre Undtagelse for svenske og norske Selskabers Vedkommende.

Udvalgets Flertal anser ikke de opstillede Forslag for at være formaalistjenlige, men befrygter tværtimod, at deres Vedtagelse kunde misbruges af udenlandske Selskaber i Reklamens Tjeneste. Det anbefaler derfor at blive staaende ved Forslagets Regler paa dette Punkt.

Ad 17. Udvalget finder Bestemmelsen om, at det ved Loven skal paalægges Sø- og Handelsrettens Formand at være Formand for det paagældende Nævn, uheldig, fordi det ingenlunde er sikkert, at denne Embedsmand, der beklæder et vigtigt og højst byrdefuldt Embede, til enhver Tid kan paatage sig et saadant Hverv uden at forsømme sin Embedsgerning. Ej heller har man Sikkerhed for, at Sø- og Handelsrettens Formand stedse er en Mand, der har Interesse for et saadant Hverv og Lyst til at udføre det. Endvidere er det jo ikke givet, at Sø- og Handelsrettens Formand altid vil være en Mand, til hvem man ser hen med absolut Tillid og Højagtelse, fordi dette just er Tilfældet for Tiden. Endelig er det ikke en Gang givet, at man til alle Tider vil have en Sø- og Handelsret. Det er muligt, at den ophæves ved Retsreformens Gennemførelse.

I det hele anser Udvalget det for heldigere at stille Kongen friere i Valget af de Personer, der skulle tiltræde dette Nævn. En saa snæver Begrænsning i Personvalget som den foreslaaede kunde til Tider virke uheldig.

Ad 18. Denne Bestemmelse anses ikke alene for overflødig, men uheldig, da man ikke tør gaa ud fra, at Lovgivningen paa dette Omraade bliver saa ensartet, at det kan antages, at Sager af denne Natur